

Molt soroll per no res

★ ★ ★

Teatre Nacional.

Fins al 29 de novembre.

Àngel Llàcer i Marc Artigau podrien haver optat per fer una comèdia amb música, un musical de factura clàssica o una paròdia del gènere. Van optar per no descartar res per a la seva versió de *Molt soroll per no res*. L'artefacte dramàtic resultant és una mica de tot i res en concret. Un poti-poti amb desigual grau d'encert escènic.

És una bona comèdia, molt ben defensada per David Verdaguer, Victòria Pagès, un divertit quintet *fool* inspirat en els germans Marx i la seva noia còmplice (Bernat Cot, Albert Mora, Oriol Burés, Enric Cambray i Clara Altarriba) i el dolent de còmic interpretat per Albert Triola. És un musical esforçat que ret homenatge a l'edat d'or de la MGM sense comptar amb el repartiment adequat per reproduir la fascinació dels seus títols quan toca ballar o cantar. És una paròdia que no s'atreveix a trencar el motlle. L'ideal hagués estat –i picades d'ullet

anticipatòries no en falten – que en el moment del final feliç del casament d'Hero i Claudi, Don Pedro hagués agafat a coll Claudi i la pobra Hero es quedés morta (una altra vegada), amb un pam de nas.

El vestuari és un viatge estètic per diverses dècades, des dels *shorts* de la reina Powell al vestit de núvia d'Audrey Hepburn a *Funny face*; l'escenografia és un discret i va intent de glamuritzar l'enorme escenari de la Sala Gran del TNC, i la lluminació,

un elegant exercici d'estil del gènere signat per Albert Faura i David Bofarull. Sobre la música... millor minimitzar la menció crítica per no pertorbar el son etern de Cole Porter, Irving Berlin i Nacio Herb Brown. L'atemptat –en forma i fons– comès contra *Love for sale* és indescriptible. –Juan Carlos Olivares

NOTA AL PEU Llàcer ja s'havia atrevit amb un *Shakespeare*: 'Somni d'una nit d'estiu'.